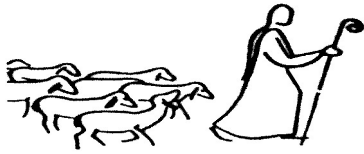

PASTOR BONUS

AZ EGYHÁZKÖZSÉG OLDALA
2010. június

**„A papok bátran vezessék a rájuk bízott híveket,
ne szabják magukat ehhez a világhoz”**

- mondta XVI. Benedek az Apostoli Penitenciária által szervezett kurzus résztvevőinek.

A Vatikánban az évente rendezésre kerülő Belső Fórum kurzusra, a tanulmányi napokra elsősorban fiatal papokat hívtak meg, hogy elmélyíthessék a gyónás szentségének helyes kiszolgáltatását. A Szentatya beszédében rámutatott: a jelenlegi kurzus gondviselészerűen beleilleszkedik a papi évbe, amelyet a Vianney Szent János mennyei születésének 150. évfordulója alkalmából hirdetett meg. Az arsi plébános hősiesen és termékenyen gyakorolta a kiengesztelés szolgálatát. A pápa idézett a papi évet meghirdető leveléből: „Nekiünk, papoknak, mindnyájunknak éreznünk kellene, hogy személyesen ránk vonatkoznak azok a szavak, amelyeket az arsi plébános Krisztus szájába adott: Megbírom papjaimat, hogy hirdessék a bűnösöknek: mindig készen állok fogadásukra, mert irgalmasságom végtelen”.

Vianney Szent Jánostól a papok továbbá megtanulhatják az „üdvösség párbeszédét” is, azon túl, hogy kimeríthetetlen bizalmat helyeznek a bűnbánati szentségbe és azt lelkipásztori gondoskodásuk középpontjába állítják. Az arsi plébános hősiessége és termékeny apostoli munkája mindenekelőtt személyes bűnbánati gyakorlatában gyökerezett. Tudatában volt saját korlátainak és annak, hogy az Isteni Irgalmassághoz kell folyamodnia a bűnbocsánatért, a szív megtéréseért, az életszentségben való előrehaladásért. Ezek mind alapvetően fontosak a papok életében. Csak az lehet meggyőződéses hirdetője és továbbítója Isten Irgalmasságának, aki előzőleg maga is megtapasztalta annak nagyságát – mondta beszédében a pápa. Minden pap a bűnbánat szentségének kiszolgáltatójává válik ontológiailag hasonlóan Krisztushoz, az Örök Főpaphoz, aki kiengeszteli az emberiséget az Atyával. Azonban a szentség megfelelő kiszolgáltatása a pap felelőssége.

Korunk élvhajhászó és relativista kulturális környezete arra törekszik, hogy kitörölje Istent a látóhatárról. Nem kedvez annak, hogy világos képet alkossunk a helyes értékekről, és nem segít abban, hogy megkülönböztessük a jót a rossztól. Így nem érlelődik meg a bűn helyes érzéke sem. Egyfajta ördögi kör áll fenn az

Isten-élmény elhomályosodása és a bűn érzékének elvesztése között. Vianney Szent János kora sem volt azonban nagyon különböző a miénktől. Hitellenes gondolkodásmód uralta, amely meg akarta akadályozni az arsi plébánost papi szolgálata gyakorlatában. Ekkor templomát otthonává tette, hogy az embereket elvezesse Istenhez. Radikálisan megélte az ima lelkiségét, a Krisztussal való személyes és bensőséges kapcsolatot, a szentmise ünneplését, az Oltáriszentség imádatát és az evangéliumi szegénységet. A Szentatya így buzdította paptestvéreit: „Szükség van arra, hogy visszatérjünk a gyónatárszékbe, ahol a bűnbocsánat szentségét ünnepeljük, és ahol több időt töltünk, hogy a hívek irgalmát, tanácsot és vigaszt találjanak, megtapasztalják az Isteni Irgalmasságot, az Oltáriszentségben valóban jelenlévő Jézussal együtt.”

A gyónás szentségének „válságával”, amelyről sok szó esik, mindenekelőtt a papoknak kell szembesülniük. Nagy felelősségük, hogy Isten népét az Evangélium radikális követelményeire neveljék.

A papok bátran vezessék a rájuk bízott nyáját, ne azonosuljanak az evilági gondolkodásmóddal. Szemben az árral kerüljék a kényelmes megoldásokat, kompromisszumokat. Szüntelenül táplálkozzanak az Istennel való szeretetközösséggel, tovább képezve magukat az erkölcssteológia és az embertudományok terén - mondta az Apostoli Penitenciária által szervezett Belső Fórum kurzusának résztvevőikhez intézett beszédében XVI. Benedek pápa.

Imavirrasztás a Szentatyával a papság éve lezárásának vigíliáján

Június 10-én csütörtökön este a Szent Péter téren imavirrasztásra gyűlt össze mintegy tizenötezer pap és megannyi világi hívő, hogy a pápával együtt és az Eucharisztia jelenlétében adjanak hálát a papi szolgálatért és imádkozzanak a papi hivatásokért.

Közvetlen televíziós-kapcsolások segítségével a világ öt kontinense „jelentkezett be” a Szent Péter térre. Először Ars egy nyugdíjas plébánosa szólott a papi év

zarándoklatairól, majd a jeruzsálemi Cenákulumból az Eucharisztia alapítására emlékeztek. A velencei Szent Márk bazilika aranymisés gyóntatóatyja valójában Vianney Szent János apostolkodását folytatja napjainkban. Egy Rio de Janeiro-i fiatal plébános a legszegényebbek között végzett szolgálatáról tett tanúságot, míg a hollywood-i Szent Kereszt plébánia vezetője a filmgyártás világának centrumából adott hírt arról, hogy Isten népe ott is éppúgy igényli a lelkipásztori ellátást, a keresztteléstől kezdve a betegek megerősítésén át, mint a világ bármely pontján.

Tanúságtételek is elhangzottak az est során, ezek között a család szerepét hangsúlyozta az a német házaspár, amely pap és seminarista fiaikkal, egy szerzetesnővér lányukkal és családos gyermekeikkel tanúskodtak a hittel teli nagycsalád életéről, ahol Isten szavára hivatások születnek.

A virrasztás során öt pap kérdéseket tett fel a Szentatyának, aki azokra szabadon válaszolt. Mindenekelőtt örömmel és hálával köszönte meg jelenlétüket és szolgálatukat. A papok túlterhelt munkájával szemben a pápa leszögezte: nem annyira az elvégzett munka, vagyis a szakmaiság a fontos, hanem a papok „teljes öntáradása”.

A teológia és a lelkiség összefüggésében – Szent Bonaventura gondolata alapján – a pápa a pusztán csak értelemre építő „teológia arroganciájáról” szólt. Túl kell lépni a látszat-tudományosságon és nem egy elvont Isten képét kell elemezni, hanem az isteni megnyilatkoztatásból kell kiindulni. „1946-ban kezdtem teológiát művelni – utalt a Szentatya személyes tapasztalatára – és három teológia nemzedéket láttam, melyek a legfrissebb és legkorszerűbb gondolatokkal álltak elő, ezek jórészt mára meghaladott álláspontok.” A papság és teológusok figyelmébe ajánlotta a Katolikus Egyház Katekizmusát, mely a hit világos foglalatja és hivatkozási rendszere. A cölibátus kérdése kapcsán a pápa párhuzamot vont a ma divatos „együttélések” jelenésével, mely csak a jelen igényeire, a pillanat ösztöneire figyel és kihagyja belőle a jövőt. A cölibátus ebben az összefüggésben a jövőre tekint és az eljövendő isteni valóságot mintegy elővételezi. A pápai tanítás után az Oltáriszentség imádásával és szentségi áldással ért véget az imavirrasztás.

„ÉLŐ KÖVEK, LELKI HÁZ”

Egyházközségi képviselőtestületi tagok találkozója Eger

Dr. Ternyák Csaba egri érsek meghívást adott az egri főegyházmegye minden plébániájának képviselőtestületi tagjai számára, 2010. május 1-jén összehívott lelki napra. A lelki nap helyszíne az Egri Bazilika volt, amely az ország harmadik legnagyobb temploma.

A jászalsószentgyörgyi és jánoshidai képviselőtestületi tagok közösen egy autóbusszal, reggel 6 órakor, várakozással telve indultunk az útnak. Úti célunk helyszíne szerencsére nem volt távol, így pontosan érkeztünk. A Bazilikához gyalog sétáltunk el, útközben találoztunk nagyon sok kedves ismerőssel, ismeretlennel, akik szintén oda igyekeztek. A szervezetség már az első pillanatokban szembeütő volt (regisztráció, kítűzők, füzetek szétosztása gyorsan történt).

„Belépve a főkapun teljes pompájában tárul elénk a bazilika 80m hosszú, négy kupolával fedett belső tere. A főhajót a mellékhajóktól

impozáns oszlopsorok választják el.”

A látvány, a méretek lélegzetelállítóak voltak, a padosorok, pótszékek szervezett rendben sorakoztak, többségüket emberek százai már elfoglalták. Pascal atya gyors helyzetfelmérésének köszönhetően összeforrott csapatunknak jó helyet

sikerült elfoglalnia. A gyülekezés alatt a pulpitusról egy, a szervezésben résztvevő atya próbálta a beáramló tömeget összefogni, irányítani, sőt a nehezebb zoltárokat előénekelteni, szerintem sikeresen.

9 órakor elcsendesült (a több mint kétezer főből álló) tömeg és állva, áhítattal fogadta a (legalább 100 főből álló) papok bevonulását a főoltárhoz. Megindító látvány volt. (Pascal atya szerint ilyen lehet a mennyországba sétálni...) Ezek után

elkezdődtek az előadások, amiért meghívást kapott az egyházmegye minden plébániáján működő képviselőtestület. Röviden ismertették a bazilika történetét, amelyet Szent István királyunk 1046-ban Szent Gellért püspökkel alapított.

Első előadó: Dr. Dolhai Lajos, az Egri Hittudományi Főiskola rektora

Előadásának témája: Egyházképünk megújítása

A mai világban még mindig sok téves elképzelés él az egyházzal kapcsolatban. Még a jó katolikusok közül is sokan az egyházzal alkotott képet leegyszerűsítik a pápára, papokra és a harangszóra. 50 évvel a II. zsinat után még mindig nem tudjuk, hogy az egyház Mi vagyunk. Az egyház alapvetően a Krisztus hívők közössége. A mai világban szükség van egy közösségre, melynek feladata a testvéries gondolkodás, ahol az emberek ismerik és szeretik egymást. A közösség tagjaitól is függ, milyen az egyház.

Az egyházat szeressük hibáinak ellenére is. „Az egyház olyan, mint egy idős asszony, sok ráncsal és barázdával, de az, az én Anyám és az anyát nem bántjuk.” (K. Rahner) Ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal fejtette ki a rektor úr előadásának témáját.

Átvezetesként az előadásokhoz ének következett, melyet úgy énekeltek mindenki, mintha próbák hosszú sora előzte volna meg.

Második előadó: Dr. Linczenbold Levente a Főiskola tanára

Előadásának témája: A képviselőtestületi tagok mint élő kövek

A paptanári előadásában igen szemléletesen fejtette ki, hogy mi is a szerepe egy-egy plébánia képviselőtestületi tagjainak. A testületi tag mindenki szolgája, hídverő a hívek és a pap között! Mindennek a lelke a Krisztusi lelkület. A testület feladata többek között a tanácsadás, segítség, támogatás, figyelembe véve, hogy a plébános nem a testület alkalmazottja. Erkölcsi, anyagi érdek védelmezése. Felel a hitoktatásért, feladata még a családgondozásban való részvétel. Kell, hogy legyen egy (fizikai) munkacsoport, amely részt vállal a mindennapok apró, de fontos feladatainak megoldásában. Ebből is látjuk, nem csupán az a dolgunk, hogy vasárnaponként ott legyünk a szentmisén.

A harmadik előadó: Dr. Csizmadia István, Főiskolai tanár, jelenleg Mezőkövesd plébánosa.

Előadásának témája: Részvételünk a liturgikus életben

„A Liturgia nem csupán egy szépen megrendezett előadás (persze ilyennek is kell lennie), hanem Isten és ember találkozója, szent összejelkezés, üdítő forrás, amelyből szomjasan meríthetünk, Istenhez fordulás, közösségben találkozni Istennel.”

A liturgikus életben való részvételt az előadó atya három részre tagolta. Van, aki azonosul az egyház lelkületével, a közösségben tőle telhetőleg aktív részt vállal. A befogadó vagy cselekvő részvétel, pl. szent áldozás. A lelki áldozás, vágyakozás az Úrral való találkozás után.

E három tartalmas előadás után következett a Szentmise, melyet Ternyák Csaba egri érsek celebrált, ez önmagában is felemelő érzés volt, ezt az érzést segítette Berki Péter hegedűjátéka, aki Schubert: Ave Maria-ját adta elő.

A szentmise után ebéd következett, melyet szintén a szervezőttség jellemezte. Ebéd után orgonakoncerttel, tanúságtételekkel és a májusi litániával folytatódott a program.

Mindannyian lelkiekben feltöltődünk ezen a napon, azonban még nem ért véget a délutáni programunk. Haza indulva, útba ejtettük Eger számtalan nevezetességei közül az egyiket, ahol még egy kis időt vidáman eltöltöttünk.

Vígh Miklósné

MINISTRÁNSTALÁLKOZÓ 2010

Az idén 2010. május 29-én rendezték meg az Egri Főegyházmegye harmadik ministráns találkozóját. Közel ezren gyűltünk össze a bazilika előtti téren. A két egyházközösségből 26 gyermek és hat felnőtt vett részt a színvonalasan szervezett találkozón. Az idei találkozó jelmondata: "Követlek téged, bárhová mész!" (Lukács evangéliuma)

Megérkezéskor ajándékkal kedveskedtek a szervezők, majd a szentmise után vendégül láttak bennünket. Két csoportra osztották a gyerekeket nemek szerint. A fiúk a székesegyházban maradtak, és nagyon érdekes előadásokat hallgathattak a kispapoktól, majd az előadások tartalmából rendeztek vetélkedőt. A lányok pedig nővérek segítségével korosztályonként bibliai jelenetekkel készültek fel, amelyet egymásnak be is mutattak.

A találkozó eseményei közül az egyik legérdekesebb a gyerekek számára az volt, mikor a foglalkozások után Ternyák Csaba érsek úrnak tehettek fel kérdéseket. Nagyon sok szívből jövő kérdés hangzott el a gyerekektől. Úgy éreztük a találkozó végén, hogy a cél megvalósult, még hűségesebben végezzük az Úr szolgálatát.

Ízelítő a gyerekek élményeiből, gondolataiból:

Nekem nagyon tetszett, főleg a mise. De legjobban az, hogy kérdéseket tettek fel és válaszolni kellett rá. (Filipcei Olivér 4. osztály)

Az egri kirándulás nagyon jó élmény volt számomra. Kedvesen fogadtak bennünket. Remélem jövőre is lesz ministráns találkozó. (Albert Bernadett 4. osztály)

Nekem az a megtiszteltetés jutott, hogy a főministránsok csoportjába kerülhettem. Szerintem egy nagyon jól sikerült ministráns találkozó volt, amit nem tudott beárnyékolni az esős idő sem. Különleges nap volt, úgy érzem, minden évben kell egy olyan nap, amit az egyházmegye ministránsai együtt tölthetnek Istennel. (Tureczki Bence 8. osztály)

Menyhártné Kormos Klára
egyházközségi képviselő

Elsőáldozás

Templomunkban idén június 6-án ismét elérkezett az elsőáldozás napja. Az ünnepi szentmise felejthetetlen, felemelő élményt nyújtott mind a gyerekek, mind a hívők számára, ehhez azonban rengeteg munkára volt szükség. Pascal atya mindig készséges hozzáállása, eredményes lelki felkészítése, Anikó néni lelkiismeretes hitoktatása és a gyerekek szorgalma együtt tette lehetővé a szertartás valódi értékeinek kibontakozását. Az elsőáldozók először vették magukhoz az Oltáriszentséget, melynek képében először tapasztalták meg Jézus jelenlétét. Ezt a pillanatot végig nagy várakozás és izgalom övezte, mivel ez a találkozás egész életükre kihat. Ekkor elindultak egy úton, melyen ezen a napon tették meg az első lépést, melyen mindig számíthatnak lelkipásztorunk támogatására, melyen nekünk, szülőknek a kötelességünk, hogy fogjuk a kezük és biztassuk őket, hogy soha ne térjenek le a helyes ösvényről. Rendszeresen járjanak hitoktatásra, vasárnaponként pedig a családjukkal együtt vegyenek részt a szentmisén. Kérjük a Jóisten áldását gyermekeinkre, és ezúton is szeretnénk megköszönni minden fáradságot, melyet értük vállaltak!

Gutai Gáborné

A gyűrű

Élt valahol a világon egy Ember, mely nem különbözött a Földön élő többi embertől szinte semmiben. Járt, beszélt, gondolkodott. Tervezett és küzdött. Álmodozott, csalódott és sírt. Vagy épp remélt és boldog volt. Úgy folytak életének napjai, mint bármelyik embernek a Földön, legalábbis úgy hitte. Voltak azonban olyan napok is, amikor nagy bánat érte és magába roskadtan tűnődött, ilyenkor azt érezte, nincs nála szerencsétlenebb ember a világon. De máskor, ha örömmel telt el a szíve, biztosan állította: egyedülként birtokolja a legnagyobb boldogságot minden ember közül. Volt egy gyűrűje, melyről úgy hitte, varázslatos ereje van. Abban van az élete, tudása, boldogsága. Vigyázott is rá, esténként gondosan megtörölgette, hiszen akkor volt a legszebb, amikor ragyogott. Egy nap azonban valami megváltozott. Elveszítette a gyűrűjét. Nem emlékezett, hol és mikor, sem arra, hogy éppen mit csinálhatott. Kereste gyorsan maga körül, de hiába. Nem lelte. Nagy bánat lett úrrá rajta. Hitte, hogy mostantól oda a boldogsága. Gyászát hamar főlvtotta a harag, mely egyben elszántá is tette. El is határozta, hogy megkeresi a gyűrűt. Útra kélt, hogy sorra járja azokat a helyeket, ahol előtte megfordult. Túrelmetlen volt, szerette volna becses kincsét újra magánál tudni, de útjának elején egyelőre nem járt sikerrel. Bárkit kérdezett, senki nem tudott róla. Volt, akit láthatóan nem is érdekelt. Megdühödött a közömbösség láttán, de még elszántabban indult tovább, mert úgy érezte, minél több idő telik el gyűrűje nélkül, annál inkább kicsúszik életének fonala az ujjai közül. Egy asszonnal találkozott hirtelen, s mivel bánata egyre nőtt, nem tétovázott, odalépett, s azt mondta:

- A gyűrűmet akarom!

- Miféle gyűrű? - kérdezte a másik megütöközve.

Az Ember gyorsan elmondta.

- Nem láttam a gyűrűdet, de ha megylem, átadom.

Az Embert elfutotta a méreg.

- Biztosan megtaláltad és most rejtegeted, mert tudod, mennyire nagy kincs!

Az asszony megbántódva nézett rá és elsietett. Ekkor egy határozott hang zendült föl az Ember mögül.

- Nem érdemelte, hogy így bánj velem!

Megfordult és sértődötten felelt:

- Lehet, hogy tévedtem... De nagyon szenvedek már!

Az ismeretlen így szólt:

- Látom. Ám, most igaztalan vádjaid miatt szenved ő is. Lásd,

veled tartok, hátha együtt többre jutunk! Ketten folytatták hát tovább az utat. Egyszerre egy fához értek, mely alatt csavargó aludt. Rongyos volt a ruhája, koszos a bőre, bizonyosan éhezhetett is, mivel teste csontos volt.

- Ez a koldus bizonyosan megtalálta a gyűrűmet, s majd eladja! - tűnődött az Ember. Lehajolt, s a zsebeit kezdte tapogatni. Mivel az mind lyukak volt, rossz tarisznyáját fogta, beletűrt.

Az ismeretlen megrázta a fejét:

- Mit művelsz?

- Nem érted, meg kell találnom! - kiáltotta az Ember.

Rövid idő múltán egy hídhöz értek, melyen nagy volt a tülekedés. Sokan akartak átjutni a túlpartra, mivel vihar készülődött, szerettek volna időben otthonaikba térni. Az Ember türelmetlenül topogott és nyújtogatta a nyakát. Majd hirtelen megindult, s könyökével utat törve magának gyorsan haladt előre a tömegben. Egy gyermeket úgy taszított arrébb, hogy az a földre esett és keservesen sírni kezdett. Az Ember megtorpant egy pillanatra, de eszébe jutott célja, hát tovább haladt.

- Szívtelen vagy! - mondta neki az ismeretlen, aki végig ott volt a nyomában.

- Nagyon fontos a dolgom, hisz tudod!

- Nekik is a maguké! - csóválta meg a fejét, majd szótlannul követte az Embert.

Egyszerre egy házhoz értek, ahol egy férfi az ablakban portékáját kínálta. Odaléptek, s szemügyre vették. A sok holmi között az Ember megpillantott egy gyűrűt, mely mintha mása lett volna az övének.

- Nézd, talán ez az enyém! - mondta kísérijének megvidámodva. - Nem annyira fényes, de mégis hasonlít. - majd egy óvatlan pillanatban a zsebébe csúsztatta és sietős léptekkel elindult.

Az ismeretlen rákiáltott:

- Mit tettél?!

- Szakasztott, mint az enyém! Elvettem, ami egyébként is engem illet! Miért baj az?

Az ismeretlen szomorú szemmel nézett rá és megcsóválta a fejét. Majd sarkon fordult és elindult az ellenkező irányba.

Az Ember értetlenül kiáltott utána:

- Most meg hová mész? Azt mondtad, velem tartasz...

De az idegen hátra sem nézve, némán lépdelt tovább, míg el nem tűnt a szeme elől.

Az Ember ekkor vállat vont, és elindult haza. Közben a gyűrűt nézegette, forgatta. Meg is törölgette szépen, de mégsem csillogott. Bánta, hogy az idegent elengedte, talán adhatott volna valami tanácsot, hogyan ragyoghatna ismét régi fényében. De az ismeretlen már ki tudja hol járt. Az Ember ment, s a csavargóval találkozott össze. Az megvetően ránézett, köpött egyet és kikerülte. Ez megvonta a vállát és a gyűrűre nézett, hiszen a lényeg már ott volt nála. A hídon átkelve gyerekek egy csoportja került elé, kik dobálni kezdték rá a köveket. Láta, hogy az a gyermek is köztük van, akit durván lökött félre imént. Csak állt és nem szólt társaira. Rohanni kezdett, s bár vérzett a feje és a karja a kövek okozta sérüléstől, elég volt a gyűrűre néznie, rögvést megnyugodott. Hirtelen az asszony jött felé, kivel legelsőnek beszélt. Büszkén mutatta kezén kincsét. Ám az asszony csak sóhajtott és halkán azt felelte:

- Hát örvendj neki!

Az Ember otthonába érve egyebet sem tett, csak a gyűrűt tisztogatta, fényezte, kényeztette. Tetszelegve pillantgatott kezére, ám kincse valamiért egyre szürkébb és fakóbb lett. Bárhol igyekezett is, nem sikerült a régi fénylő szépséget látnia. Napnap után hasztalan küszködött a ragyogásért. Próbált mindent, drága olajokat, lehelet-finom kendőket, parányi sörtejű keféket. A gyűrű azonban nem tündökölt többet. Az Ember egyre elkeveredtebb lett, élete megfeneklett hajóhoz vált hasonlatossá, mely nem halad tovább. Egyetlen dolog foglalkoztatta csak, hogy kincse ismét régi fényében ragyogjon. Teltek az évek, senki sem emlékezett már rá, ki volt ő, vagy milyen csoda volt a gyűrűben, hiszen lábát nem tette ki otthonából. Megkeseredett és boldogtalan vénség vált belőle, aki szentül hitte, hogy a gyűrű az oka. Abban volt a tudása, boldogsága és az élete. Egy reggel, amikor ismét görnyedten asztalához ült, kezébe

vette az ékszer, hosszan nézte.

- Itt van évek óta, s nem lelem örömöm benne attól a naptól fogva. Magányos vagyok és vén, talán bele kellett volna törődnöm az elvesztésébe. Fakósága én magam vagyok.

Kopogásra rezzent fel. Az a régi ismeretlen állt ajtajában, aki egykor a gyűrű után kutatott vele. Ő is megvénült már, csak a tekintete volt a régi. Az a különös néma pillantás, mint amikor odébb állt sok éve. Az Ember arca felragyogott.

- Szükségem lett volna a tanácsaidra... - szólt panaszosan.

Míg veled voltam, egyszer sem fogadtad meg. Nem érdekelt más, csak a kincsed.

- Rossz cserét csináltam. - felelte az Ember. - De most itt vagyok és maradok.

Aznap este az Ember mosolyogva tért aludni anélkül, hogy gyűrűjét megpróbálta volna ragyogásra bírni, mint annyi estén, éveken át. A napfelkeltét már nem látta meg, az az este volt az utolsó, s az idegen is eltűnt, mint a hajnali pára a nap első sugaraiival.

Csak a gyűrű maradt ott ragyogva, tündökölve.

HIRDETÉS

Hittanosok kirándulása

Cserkeszölőre:

2010 június 25.

Templombúcsú és

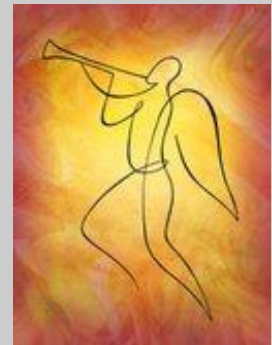
bérmálkozás Jánoshidán:

2010 június 27.

Lelki gyakorlat

az ifjúság számára:

2010. június 28-30.

A SZENTMISÉK RENDJE

	Jánoshida	Jászsószentgyörgy
KEDD	19.00	
SZERDA		19.00
CSÜTÖRTÖK	19.00	
PÉNTEK	19.00	19.00
SZOMBAT	18.00	19.00
VASÁRNAP	09.30	11.00

ÜNNEPELTEK SZENTMISÉJE:

MINDEN HÓNAP ELSŐ VASÁRNAP!

SZENTMISESZÁNDÉKOK FELVÉTELE:

MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZOMBAT

EGYHÁZI HOZZÁJÁRULÁS, EGYHÁZADÓ,

„PÁRBÉR” BEFIZETÉSE:

SEKRESTYE ÉS PLÉBÁNIA HIVATAL

(HIVATALI IDŐBEN)!

Irodai szolgálat

Római Katolikus Plébánia Hivatal,

Jászsószentgyörgy

06 57/456 – 522

Kedd: 09.00 – 13.00,

Szerda: 16.30 – 18.30,

Csütörtök: 15.00 – 17.00